

Egyházközségi Levél

ALBERTFALVI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA

XXXVI. évfolyam

2022. Szent Mihály napja

Ima

Imádott Jézusom!
Lábunk együtt járjon.
Kezünk együtt gyűjtsön.
Szívünk együtt dobbanjon.
Bensőnk együtt érezzen.
Elménk gondolata egy legyen.
Fülünk együtt figyeljen a
csöndességre.

Szemünk egymásba nézzen és
tekintetünk összeforrjon.
Ajkunk együtt könyörögjön
az Örök Atyához irgalomért.
Ámen.

(Az Egység imája Kindelmann Erzsébet asszony
Szeretetláng Lelki Naplója nyomán)

Beköszöntő

Szeptember elején az egyik vasárnap este a Szent István-bazilika előtt Kindelmann Győző, Lackfi János, Eperjes Károly és még többek felhívására összegyűlt két-háromszáz ember, hogy imádkozzon Magyarország békéjéért. Mi is elmentünk. A téren a turisták csodálkoztak, fényképeztek, miközben mi csak imádkoztunk a rózsafüzért. Az egészen volt valamiféle méltósága. Számomra fel-emelő érzés volt ilyen módon is vallomást tenni arról, hogy Jézushoz tartozom.

Ennek kapcsán felteszem Neked a kérdést, kedves Olvasó, amit magamnak is feltettem: valóban hiszed-e, hiszem-e, hogy az imádságunknak történelemformáló, háborúkat megállító ereje lehet?

Jézus ezzel kapcsolatban a mustármagnyi hitről és hegyek megmozdításáról beszélt. Kicsit átfogalmazva tehát a kérdés lehet, hogy inkább ez: mennyit kell ahhoz imádkoznunk, hogy a szívünkben megmozduljanak a hitetlenségünk hegyei?

Lapunkban most több olyan történetet is olvashattok, melyekből az derül ki, hogy Isten meghallgatja az imádságokat és nem hagyja cserben azt, aki rábízta magát. De ahhoz, hogy ezt Te is megtapasztald, egyszer vállalnod kell, hogy valóban rábízod magad!

Schwarzekopf Bálint és Orsi

Tartalom

Ismét egy tanévet kezdünk – ismétlünk?

Henrik atya

Elhívás

Interjú Medgyessy Zsófia nővérrel

Bene Lajos

Egy Istent kereső vers

Szóts Miklós

A szeretetből épült tábor

Schwarczkopf Bálint

Isten üzenete

Schwarczkopf Bálint

$1 + 1 + 1 = 1$

A Szentháromság csodái a hittantáborban

Szakácsné Ujházy Mária (Mickó)

Szeptemberi rövid hírek közösségi életünkben

Borbélyné Bató Margit

Az ősöktől a vándorokig

Borbélyné Bató Margit

Szolgálat

Bene Lajos

A „vasember”

Kiss István

- 32** **Két keréken**
Néhány szó a BuBáról
Medgyessy Ferenc
- 36** **A IV. Béla király cserkészcsapat**
nyári tábora
Doroszlai Bernadett
Hamada Gabriella
- 38** **Csillagtábor 2022**
Győrik Balázs
- 41** **Emlékek régi fényképek nyomán**
Madaras Gábor
- 44** **Ballagó barangolások a történelmi**
Magyarországon
Farkas Flóra
- 48** **Albert Herceg Díj**
Kiss István
- 50** **Könyvajánló gyerekeknek**
Kovács-Rokolya Boglárka
- 52** **Gyereksarok**
Kovács-Rokolya Boglárka
- 54** **Plébániánk programjai**
- 57** **Ismered a templomot?**
Borbélyné Bató Margit

Egyházközségi Levél

Megjelenik:

évente négyszer: húsvétkor, Úrnapján, Szent Mihály napján (búcsúkor) és karácsonykor

Kiadja:

Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség
1116 Budapest, Bükköny u. 3.

Felelős kiadó:

Dr. Gável Henrik plébános

Alapító szerkesztő:

Kiss Gábor

Szerkesztők:

Schwarczkopf Bálint és Orsi

Rovatvezetők:

Bene Lajos, Borbélyné Bató Margit, Fejes Miklós, Gável Henrik, Kiss Gábor, Kiss István, Kovács-Rokolya Boglárka, Makrai Ákos, Szakácsné Ujházy Mária és Szóts Miklós

Lektorálás:

Magony-Biró Kata és Magony Andor

Fotók:

Ágh József, Tomka Ildikó, www.pixabay.com,
www.cathopic.com, www.unsplash.com,
Internet

Nyomdai munkálatok:

VAREG Nyomda Kft.

Következő lapszámunkba
2022. november 27-ig
várjuk írásaitokat az
egyhazkozsegilevel@gmail.com
címre.

Ismét egy tanévet kezdünk – ismétlünk?

Az élet egy nagy körforgás, ami már volt egyszer, az újra visszatér, „nincs semmi új a nap alatt” – ez a gondolat kísérti meg a Prédikátor könyvének íróját, amikor arról elmélkedik, a teremtett világban mennyire ismétli sok minden önmagát. De valljuk meg őszintén: talán minket is megköörnyékez az a gondolat, hogy amikor a nyaralásból, vagy a nyári programokból visszatérünk régi, megszokott környezetünkbe, odafordulunk ismét életadta feladatainkhoz, arra gondolunk, hogy ismét ugyanazok az események várnak

ránk. Megkísért minket is a gondolat:
ismétlünk.

Pedig éppen egy hívőt és keresztényt nem szabad, hogy rabul ejtsen ez a „délj vu”. Az biztos, hogy szokások és események hasonlíthatnak egymásra, de ebben a tanévben az Úr új módon akar megszólítani minket. Életünk történéseit az az isteni Szeretet irányítja, amely nem körhinta módjára szédíti teremtményeit, hanem atyai erővel irányítja és felfoghatatlanul nagy erővel személyesen magához vonzza.

Életed halad a végső nagy találkozás, a lelki megújulás felé. Ebből az következik, hogy ez a szeptemberi indulás más kell, hogy legyen, mint a tavalyi.

Az az evangéliumi eset jut az eszembe, amikor Jézus a halász Simon Péternek először mutatja meg isteni arcát. Miután a csónakjába szállva onnan tanította a parton összegyűlt népet, azt mondta neki: *„Evezz a mélyre!”*.

A rutinos halász szabadkozik, hiszen nem szokás napközben halat fogni, de az Úr szelíd hangja meggyőzi őt, és enged a szokatlan kérésnek: *„A Te szavadra kivetem a hálót!”*. Az eredmény minden várakozást és tapasztalatot felülmúló: nem csupán a háló szakadozik a temérdek haltól, hanem az Úr jelenléte és ereje szétfeszíti az „így szoktuk, ez várható” érzésvilág kereteit, és Simon Jézus lábai előtt kuporodva találja magát. Valami új, valami egészen szokatlan dolog történt, a hétköznapi világ rutinján váratlanul átragyogott a természetfeletti isteni fény, a kicsiny halászcsonakban, mint megszokott hétköznapi élettérben megjelent személyesen az élő Isten!

Ami ezután történt, az ennek mintegy természetes következménye: Simon Péter ennek az egészen új Életnek, ennek a személyesen őt megszólító Úrnak nyomába ered. *„Íme, a régi megszűnt, valami új valósult meg.”*

Mi is most újra csónakjainkba szállunk. Ne gondoljuk azt, hogy minden ugyanúgy fog történni. Ha Jézust beengeditek csónakotokba, akkor számíthattok rá, hogy egy váratlan pillanatban veletek is megtörténik a csoda: Jézus valami újat hoz életetekbe. Ehhez azonban egyet feltétlen meg kell tennetek: *„Evezzetek a mélyre!”*. Ne engedjünk a kísértésnek, hogy mindent a megszokott módon akarjunk megélni, elvégezni, átküzdeni. Adjuk át az irányítást életünk ladikjában, és meglátjuk: új célok rajzolódnak ki a szemünk előtt.

Szívből kívánom Nektek, hogy ez a tanév ne csak más legyen, mint a többi, hanem hogy mélyebben meglássátok, mennyire közel vagytok az Úr Szívéhez, és milyen csodálatosan kormányozza életeteket a beteljesedés felé. Csak evezzetek a mélyre! Ilyen értelemben kívánok az ismétlés helyett áldott újrakezdést!

Szeretettel:

Henrik atya

Elhívás

Interjú Medgyessy Zsófia nővérrel

Immár hagyományosnak számító cikksorozatunkban eddig közösségünk papi, diakónusi hivatást választó tagjaival beszélgettünk felszentelésük alkalmából. Idén tovább bővül az interjúalanyok köre: Medgyessy Zsófi, azaz Zsófia nővér tett fogadalmat, akit ezen alkalomból faggatunk ifjúságról, hivatásról, szerzetesi életéről. Az idő rövidege és a távolság nem tette lehetővé a személyes beszélgetést, ezért írásban válaszolt kérdéseinkre.

Kérlek, mondj pár szót a családdodról, albertfalvi életedről! (Azoknak, akik nem ismernek téged.)

Négyen vagyunk testvérek, Ferit, Zsuzsit és Gergőt is ismerhetitek innen Albertfalváról, hiszen kezdettől

fogva ide jártunk szentmisére. Anyukám, Brigitta is itt nőtt fel, itt kaptuk meg a szentségeket, mindig is ide tartoztunk. Hitemet otthon kaptam, Istenről beszélni a hétköznapiak része volt kicsi koromban is, a közös szentmiséket, ünnepeket, imádságokat mind együtt éltük meg.

A templommal szembeni Don Bosco iskola diákjaként az albertfalvi templom közelében, Antal atya szárnyai alatt nőttem fel én is. Máig emlékszem, hogy milyen jó volt nála győnni, hogyan közvetítette Isten irgalmas szeretetét. Gimisként más plébánián is megfordultam, mivel akkortájt Albertfalván sajnos nem találtam olyan csoportot, ahova én is tartozhatnék. Majd egyetemista koromban Henrik atya jöttével, ahogy újraindult a közösségi és ifjúsági élet, örömmel csatlakoztam az egyetemista hittanos csoporthoz, majd pedig az ALFA Junior hittancsoport vezetésébe. A családos táborok lelkes résztvevői voltunk kezdettől fogva, és mikor egy hosszabb kimaradás után újra meglett szervezve, immár segítőként, szervezőként kapcsolódtam be oda is. Igen, 2015-től kezdve erősödött meg a tudatos albertfalvi hovatartozásom, mert ifjúsági közösségre találtam, amit régóta kerestem, és ahol tudtunk együtt imádkozni, beszélgetni és tanulni Jézusról. Emellett a gitáros szolgálat, a kóruossal való éneklés, az ifjúsági szentségimádások is mind elkísértek engem is.

Hogyan élted meg a tini éveidet? Mi volt az érdeklődési köröd, milyen hobbijaid voltak/vannak?

Akárhogy is nézzük, de ezek az évek még a boscós éveimre nyúlnak vissza, ami aztán a szent imrés gimnazista időszakban folytatódik.

Már akkor is szerettem rajzolni, zenélni-énekelni (zongora, kórus, gitár), szerettem a sportot, jártam atlétikára, rengeteg regényt olvastam, ezek a hobbiik mindmáig elkísérnek, kikapcsolnak, illetve angol-magyar szakos tanárként visszatérnek a szakmámban is.

Tizedikes voltam, amikor a Pure Fashion missziós programba csatlakoztam. Annak, aki nem ismerné, ez egy olyan keresztény program a tizenéves lányoknak, ami segít megérteni és elmélyíteni, hogyan éljünk keresztény nőként. Segít az önismertben, nevel az önértékelésre, az igaz szépség megélésére, aminek az alapja a hit, és amely az Istennel való kapcsolatból származik. Ehhez az időszakhoz kötődik a hitre való rátalálás az életben, az Isten mellett való tudatos döntés. Tizenéves korom legfontosabb emléke az az Isten-találkozás, amikor megértettem, hogy Isten élő személy, aki velünk kapcsolatba lép. Itt fogalmazódott meg bennem: személyesen akarok Mellette dönteni. Mikor Isten ebben a formában belépett az életembe, kinyílt és színessé lett előttem a világ, én magam is nyitottabbá váltam, s ez életem minden területére kihatott.

Mikor, hogyan érezted az elhívást?

Igen, azt hiszem az elhívás már ehhez a fentebb említett tizenéves tapasztalathoz kapcsolódik.

Családos tábor 2015

Akkori Pure Fashion vezetőnk a kármelita hivatás mellett köteleződött el, és számomra ez kitárta az utat. Megértettem, hogy a családos hivatás mellett létezik a szerzetesi hivatás is, és bizony akkortájt – kamaszos lelkesedéssel – érdeklődtem a Kármel felé, én is lementem többször Magyar-székre, és azóta is szívemnek nagyon kedves a kármelita lelkiség, főleg Avilai Nagy Szent Teréz. Sok mindent nem értettem még akkor, de Isten személye, a tudat, hogy az imádságban Vele beszélgethetek, hogy az Egyház nekem utat mutat Őhozzá, mindez vonzott már akkor is. És bár végül tudtam, hogy még fiatal vagyok dönteni 17-18 évesen, a kérdést a szerzetesi hivatás kapcsán sosem

tudtam lezárni, mindig bennem kavargott. Sok ifjúsági, keresztény programon vettem részt, kerestem a helyem, s elkezdtem észrevenni, hogy Jézus jelenléte mind jobban magával ragadott.

Miért pont a szalézi rendet választottad?

Isten humora, hogy 2017 nyaráig nem tudtam, hogy léteznek a szalézi nővérek. Szalézi testvérekről már hallottam a don boscos közegeből, ahol felnőttem, de még sosem találkoztam azelőtt a nővérekkel. Egyetemi éveimben, ahogy a pedagógus pálya iránti érdeklődésem elmélyült, éreztem, hogy a nevelés és a tanári pálya számomra nemcsak munka, hanem valódi hivatás.

Egy Pécsi Rita előadáson hallottam Don Bosco szeretet pedagógiájáról, ami mélyen magával ragadott, s éreztem, hogy ez az a krisztusi pedagógia, ahogy én is nevelni akarok. A szalézi nővérek mellett való döntésem a 2017-es hittantábor egyik szentségimádásához kötődik, mikor a „hogyan tovább?” kérdésről gondolkodtam, mert ekkor visszahangzott szívemben: „szalézi nővérek”. Nem tudtam, hogy léteznek, a tábor után a neten kerestem rájuk, mondván, ha nem találom őket, nem kell aggódnom itt a hivatás kapcsán... de hát léteznek, és még egy szerzetesi honlappal sem találkoztam, ami annyira otthonos lett volna számomra, mint az övék. Isten, azt hiszem, elég spontán tud lenni néha! Így kerültem el egy hivatástisztázó lelkinapra rendünk pesthidegkúti házába, ahonnan meggyőződéssel jöttem haza: szalézi nővérnek kellennem. Csak később fedeztem fel, hogy a bodajki Mária kegyhely, ahol egykor a Szűzanyához imádkoztam életutam kapcsán, egy Segítő Szűz Mária kegyhely volt... Igen, azt hiszem, elmondhatom, hogy valóban a Szűzanya ajándékozta nekem is a hivatásom, mint Segítő Szűz Mária Leánya, amely rendünk hivatalos megnevezése.

Hogyan jelentkeztél a rendbe? Milyenek voltak az első benyomások?

A hivatástisztázó után rengeteg kérdés öntött el, és végül novemberre

érkeztem el oda, hogy véglegesen igent mondjak. A sok küzdelem után ebben az igenben mély békére és örömmre leltem, helyemre kerültem. Úgy gondoltam, ez jó jel. :) Így kértem felvételemet a rendbe, és került sor a belépésre 2018 szeptemberében. Addig még tanultam az egyetemen, vittem az ALFA junioros csapatot, és vártam, hogy végre beléphessek.

Első benyomásaim még a szeptemberi találkozóhoz kapcsolódnak, s az ott tapasztalt „ide tartozom” otthoni érzés a későbbi találkozók alkalmával mind jobban kibontakozott. Érzések kavalkádja volt bennem akkor, de a nővérek személyisége nagyon megérintett. Az akkor még 98 éves nővérünk számomra sugározta Isten valós jelenlétét, teljesen meghatott. A szentmise utáni ebédnél pedig annyit nevtünk, családias, vidám légkör vett körül bennünket, ami oldotta a kezdeti feszültségeket. Egyik nővérünk kis keresztye belélogott véletlenül a levesbe a találáskor, s ekkor így kiáltott: „Hoppá, Jézus éhes!” – sosem fogom elfelejteni a jelenetet, s hogy akkor, ott megállapítottam: ha így is lehet nővérnek lenni, akkor nekem is van itt helyem!

Hogyan, mivel telnek a napjaid? Mit csinál egy szerzetesnővér?

Szalézi nővérként biztos, hogy sosem unatkozom. :) Röviden: Istennel vagyunk a fiatalokért és a fiatalok közt.

Ezt tükrözi rendünk jelmondata is: „*Da mihi animas, cetera tolle.*” – „*Lelkeket adj nekem Uram, s minden mást vedd el tőlem.*” Nevelő rend vagyunk, Don Bosco és Mazzarello Mária rendalapítóink is ezt éltek meg: teljesen Istennek adni az egész életet a fiatalok megmentéséért, üdvösségéért, elvinni hozzájuk Jézus szeretetét, azaz az igazán boldog élet forrását.

Hétköznapijainknak meghatározó része az imádság, a munka (elsősorban neveléssel kapcsolatos), a közösségi élet építése. Imádkozunk – azaz kapcsolatot ápolunk Istennel, akit életünk Egyetleneként választottunk a tisztaság-szegénység-engedelmesség fogadalmaiban. Ezt végezzük közösségben a nap folyamán (szentmise, zsolozsma reggel és este, reggeli elmélkedés a szentmise olvasmányai-

ból, lelki olvasás valamilyen lelki témájú könyvből, rózsafüzér), és személyesen, ami a nap bármely pillanatában a személyesen és csak Istenre szánt fél óra. A Vele való kapcsolat életünk öröme, ami betölti a hétköznapijaink. Dolgozunk, mint minden hétköznapi ember, s mivel nevelő rend vagyunk, tanítunk az iskolákban, oratóriumot tartunk (játékos délutánt, ahol a fiatalok jól érzik magukat és biztonságban növekedhetnek), hitoktatunk, és legfőként jelen vagyunk azon fiatalok közt, akikhez szólít minket a szolgálatunk. Építjük a közösségünket, mint családkat, hiszen Don Boscótól és Mazzarello Máriától karizmánk öröksége a családiasság lelkisége, amelynek részesei a mi családtagjaink és a fiatalok is. Mindenki dolgozik a saját fejlődésén is, képzéseken veszünk

részt, tanulunk, hogy legyen miből adni a fiataloknak.

Hogyan élted meg a fogadalomtételt?

Mindannyiunk életében jelen van a tapasztalás, mit jelent várakozni teljes szívvel, s micsoda öröm, amikor elérkezik a pillanat. Ezt éltem meg én is a fogadalomtételkor. S közben a megnyugtató tudat: ez az Ő igene, amire én csak válasz vagyok. Olyan hálás vagyok mindenkiért, aki Istenhez vezetett! És olyan jó volt társaimmal, mesternőnkkel, Teresa nővérrel, családjainkkal együtt megélni ezt a várva-várt pillanatot!

Mik a terveid? Van-e valami irány, foglatosság, ami különösen érdekel?

Szeretném felfedezni, mik Istennek a tervei. :) Hogy mi az, amire konkrétan hív, ott ahol vagyok, jelenleg Egerben, hogy mi az az álom, amit Ő álmodik, és ahova bevon engem is, hogy együtt dolgozzunk. Sok minden vonz, érdekel, a tanítás nagy álmom volt, de fogok is tanítani, aminek nagyon örülök. Szeretnék a fiatalok elkísérésével, lelki vezetésével is komolyan foglalkozni, idővel örömmel tanulnék teológiát is a hitoktatáshoz. És persze minden, ami zene, rajz, művészet, szívesen belevinném a misszióba, ami vár engem. De azt gondolom, amúgy mindegy, mit fogok csinálni, elég, hogy szalézi nővér lehetek. :)

Írsz-e még verseket? (Ha írsz, akkor légy oly kedves és tisztelj meg bennünket azzal, hogy küldesz egyet, amit szívesen megosztasz velünk.)

Mikre nem emlékeztek itt Albertfalváról! :) Jelenleg nincs olyan versem, amit meg tudnék osztani. Alkalomadtán csak úgy magamban is szívesen írok vers formában, néha könnyebben meg tudom így fogalmazni gondolataimat, de ezek csupán személyes írások. Mindenesetre az irodalom és a vers szeretetem nem változott, de az elmúlt időszakban nem volt fókuszban számomra a versírás.

Mit üzensz Albertfalvának, az albertfalvi fiataloknak?

Kedves albertfalvi közösségem és kedves fiatalok! Köszönöm, hogy vagytok, hogy együtt nőhattunk fel, s hogy kezdettől fogva elkísértetek engem is imáitokkal, jelenlétetekkel. Albertfalvára mindig haza jövök majd. Imádkozzunk továbbra is egymásért, hogy mind jobban felismerhessük, mi az, amit Isten kér tőlünk, mindenkitől a saját életállapotában. S hogy az a biztos tudat vezessen, hogy Isten akarata mindig egy nagyobb szeretet – akkor is, ha azzal küzdelem és növekedés elé állít minket. Találkozunk még! :) És köszönöm!

Bene Lajos

Olvastam

Egy Istent kereső vers

**Sokszor nem vallásos költők műveiben is Istenre bukkanhatunk.
Egy ilyen verset szeretnék idehozni.**

A költő Zelk Zoltán. A szemtelennül fiatal olvasók talán nem is ismerik a nevét. Szegény zsidó kántor fia volt, a háború előtt csatlakozott a kommunista párthoz, a Rákosi időszak alatt ünnepelt költő lett. Egyébként egy nagyon szelíd ember lehetett, mert sok gyermekverset, mesét is írt. Az ötvenes évek alatt először nem fogta fel, mi történik, majd kiábrándult, a forradalom után rövid ideig börtönben is ült. Az is érdekes, hogy hol találtam a verset: Halda Alíz *Magánügy* c. könyvében, amelyben szerelmének, az 1956-os forradalom után Nagy Imrével együtt kivégzett Gimes Miklósnak sorsát írja le.

A vers címe: *Felelj, ha vagy!*, és összesen két soros:

***Szélfúttá levél a világ.
De hol az ág? De ki az ág?***

Az első sor közhely, azaz az lenne, ha a költő nem gondolkozna. De egy szélfúttá levélhez tartozik egy ág, amelyről leszakadt. Ha a levél maga a teljes világ, akkor „*hol az ág?*”. És a költő újra lép egyet – és ez már nem logika –, „*ki az ág?*”. Azaz a világ forrása személyes.

Érdekes, hogy a nem vallásos költők verseiben sokszor megindítóbb mó-

don, bukkan fel Isten, mint a vallásos költőknél. Gondoljunk csak József Attila istenes verseire, vagy Kosztolányi Dezső nagyszerű versére, a *Hajnali részegségre*. Utolsó versszaka:

*Nézd csak, tudom,
hogy nincsen mibe hinne
s azt is tudom,
hogy el kell mennem innen.
de pattanó szívem
feszítve húrnak,
dalolni kezdtem
ekkor azúrnak,
annak, kiről nem tudja senki,
hol van,
annak, kit nem lelek se most,
se holtan.
Bizony, ma már,
hogy izmaim lazulnak,
úgy érzem én, barátom,
hogy a porban,
hol lelkek és göröngyök közt
botoltam,
mégis csak egy nagy,
ismeretlen úrnak
vendége voltam.*

Azt hiszem, az Úr valamilyen módon mindannyiunk lelkében ott van, legfeljebb nem vesszük tudomásul. A világ bajai, örömei és elsősorban közönyünk elnyomja jelenlétét. Azonban a költők érzékenységén átör ez a jelenlét.

Szóts Miklós

A szeretetből épült tábor

Családos táborunk költségei idén inflációs magasságokba kúsztak, a családok részvételi díját mégis megfizethető szinten tudtuk tartani. Hogyan? Sokak támogató szeretetének segítségével. A nyár elején megvalósított közösségi vásáron megható módon tapasztaltuk meg a szebbnél-szebb kézműves portékák készítőinek és vásárlóinak nagylelkűségét is. Képriportunk ezt a felemelő alkalmat idézi fel.

Isten üzenete

A családi tábor idén sok szempontból másként alakult, mint az eddigi években. A tábor szervezése alatt többször is gyengének és kiszolgáltatottnak éreztem magamat – és Isten megmutatta, hogy a gyengeségemben segítségemre siet.

Az első nehézséget a táborhely befogadóképessége jelentette. A jelentkező családok száma jelentősen meghaladta azt, amennyi még kényelmesen beosztható lett volna. Nagyon nem szeretttük volna, ha bármelyikük is kimarad. Imáinkra válaszul az Úr azt súgta, hogy kérjünk segítséget maguktól a táborozóktól – és hihetetlen nagylelkűséget tapasztaltunk. Több család is úgy döntött, hogy feladva a saját szoba kényelmét, befogadnak maguk mellé olyanokat, akiknek

egyébként nem jutott volna hely a táborban. Mások feladták az épületben alvás kényelmét, és úgy döntöttek, hogy átadják a szobájukat és sátorban alszanak. Volt olyan család is, akik távoli ismerősüktől kértek segítséget, hogy a táborhely közelében adjon nekik szállást. Így végül majdnem minden jelentkezőnek sikerült helyet biztosítanunk.

A másik nehézséget a tábor költsége okozta. Nem szeretttük volna, hogy bárki anyagi okokból ne tudjon eljönni, de a szokásos pályázati források elapadtak, vagy jelentősen lecsökkentek, az árak pedig megnöttek. Ezért is imádkoztunk és megszületett a jótékonyági kézműves vásár ötlete, melyen szintén hihetetlen nagyvonalúságot tapasztaltunk meg a

kézműves ajándéktárgyak készítői és a vásárlók részéről is. A legnagyobb bevételünk akkor gyűlt össze, amikor a vásárlóinknak már nem is mondtunk árat, hanem rájuk bíztuk, hogy mennyit dobnak a becsületekasszába. A vásáron kívül több olyan táborozó család is, akiket legszívesebben támogatunk volna anyagilag, döntött úgy, hogy a saját költségei fölött vállalja valaki más költségét is. A szállásadónk részéről is meglepő rugalmasságot tapasztaltunk az alkuképességben. Mindezeknek köszönhetően jelentős kedvezményeket tudtunk végül adni a résztvevőknek.

A harmadik terület, ahol Isten segítségére szorultunk, a tábor lelki témájának kérdése volt. Jó előre szervezett előadónk a tábor kezdése előtt három héttel jelentette be, hogy rajta kívül álló okok miatt mégsem tudja vállalni végig az előadásokat, csak az utolsó két napon. Elkezdtünk őrült módon kapkodni és több ismerős előadóval is felvettük a kapcsolatot – akiknek majdnem mindegyikétől elutasítást kaptunk, hiszen eddigre már betelt a naptárjuk. Volt egy pillanat, amikor úgy tűnt, még papunk se lesz a táborban, mert Henrik atya megbetegedett, Zoli atyának pedig helyettesítenie kellett őt mindkét plébánián. Kétségbeesett imáink azonban célba érték Istennél: az egyik előadást „*Uram, a változást kezdő rajtam*” alapon elvállaltam én, az

egyik ismerős atya végül csak igent mondott egy másik napra, és Henrik atya nagyvonalúságának hála, Zoli atya végül is az egész tábor alatt velünk tudott maradni, és ő is vállalt egy előadást.

Hogy mi lett ebből az előre nem tervezett előadás kavalkádból? Úgy gondolom, hogy Isten pont így tudott üzeni az előadókon keresztül, ami sokunk szívébe talált. Az előadások mondanivalói alapján így szól az üzenete:

Ne aggodalmaskodjatok annyit az élet nehézségei miatt! Inkább töltsetek velem időt a csendben, hogy szólhassak hozzátok!

Építsétek újjá a közösségeketek és hívjátok hozzám az elveszetteket!

Kezddetek el igazán élni, úgy, hogy tudatosítjátok, mekkora ajándék az életetek!

Félte gondozzátok a házasságotokat és a családokat!

Miért gondolom, hogy mindez tényleg Isten üzenete volt, ami a szívekbe talált?

Mert vannak gyümölcsei, amik már látszanak is! Hazajöttünk a táborból, elindult az új tanév és a közösségünk több területen elkezdett megújulni, kezdve a testvérfogadó szolgálat sikeres elindulásától, a gimnazista fiatalok új lendülettel történő megszólításán át a sokakat bevonzó közösségi futó alkalmakig. Ide sorolom a Krisztushoz imádságos és önmegtagadó életmóddal közeledni akaró Exodus férfikör iránti megnövekedett érdeklődést is.

A tábor szervezése alatt fantasztikus volt megélni, hogy a szervező csapat tagjai kísérletező kedvvel, kreatívan, olyan új ötletekkel álltak elő, amiket bátran meg is valósítottak. Ilyen volt például a tábori kávé- és teaház ötlete, a segítő fiataloknak szervezett jutalomprogramok (filmklub és fürdő) ötlete és a tábori újság, melyből illusztrációként néhány oldalt mellékelek is.

A tábor ideje alatt a résztvevők részéről pedig hatalmas nyitottságot, elfogadást és szeretetet tapasztaltunk annak ellenére, hogy mivel többen voltunk együtt, jobban kellett alkalmazkodni egymáshoz.

Érdemes Isten üzeneteire odafigyelni. Isten azt üzenete számomra mindezzel, hogy ne féljek gyenge és kiszolgáltatott lenni Őérte, mert ilyenkor tudja igazán megvalósítani a csodáit.

Schwarczkopf Bálint

Köszöntő

Ha még mindig van, aki nem kapta volna meg ezt a számat, itt lehet feliratkozni a következő, záró lapszám eléréséhez:

<https://forms.gle/GwGhpntGi7Di1qHn6>.

Az összevont kedd-szerdai számban a tábor első felének eseményeit, benyomásait osztjuk meg Veletek, és a játék megoldását is elolvashatjátok.

Továbbra is várjuk a fényképeket a [megosztott mappában](#)!

Szeretettel, a szerkesztők:

Borbélyné Margit, Gerbei Anita,
Hamada Kata, Király Kriszta,
Tandory Eliza, Tandory Judit

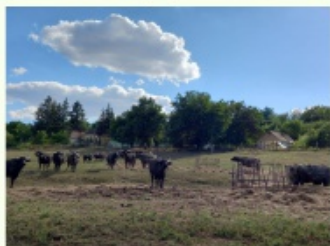
Kirándulás

Nem gondoltuk volna, de a nagy szárazság még a szerdai kirándulásunkat is befolyásolta, ugyanis a vízbívalyok máris levonultak a téli szállásukra a víz hiánya miatt. Így a kálvárián elmondott imádság után csak végigsétáltunk Somogyacsán.

Meglepetésként három strucc kukkantott ki ránk az egyik kerítés mögül. Mint kiderült, haszonállatként, a tojásuk miatt tartják őket.

A vízbívalyokhoz érve gazdájuk, Ferenc mesélt nekünk az állatokról, a gondozásukról.

Közös(s)égi találkozások

A gyerekek korosztályonként játszottak. Volt ernyőzés, japán foci, névtanulós helycserélős játék is.

Hétfő este még folytatódott a felnőttek ismerkedése, kisebb körökben válaszolta meg mindenki ugyanazt a kérdést, például megtudhattuk, hogy kinek mi volt a legnagyobb teljesítménye eddig életében.

1+1+1=1

A Szentháromság csodái a hittantáborban

Az idei hittantáborban megpróbáltuk a lehetetlent – bemutatni a gyerekeknek a Szentháromságos Egy Istent. Gyöngeségünkben segítségünkre sietett a Lélek, és ránk mosolygott háromságos arcával. A keddi nap a teremítő, gondviselő Atyáé volt, a szerda az emberré lett Jézusé, a csütörtök a köztünk munkálkodó Szentléleké.

Az első napon mindenki megérkezett egy-másfél órás utazást követően, de a lelki akklimatizálódáshoz ennél kicsit több időre volt szükség. Óráról-órára érezhető volt, ahogy a gyerekek egyre jobban nyitják ki a lelkük ajtaját, és egyre többet engednek be a kegyelmekből.

Az esti szentmisén esőért könyörögtünk – *Add már, Uram, az esőt!* Henrik atya fel is tette a kérdést: *Hiszitek-e, hogy a Jóisten megadja?* Először eléggé vérszegény válaszok érkeztek, de többszöri ismétlés után már erőteljes hitvallássá dagadt a „*Hisszük!*” felelet. És láss csodát! A szentmise közben, úgy az evangélium magasságában, eleredt az eső.

Végig esett a mise alatt, ugyanakkor sütött a nap. Csuda egy élmény volt, főleg látni a sok mosolygós gyermekarcot. Egyikünknek sem jutott eszébe, hogy tető alá húzódjunk. Sőt, a késő esti bőséges zuhéban is azzal szórakoztak, hogy rohangáltak, és bőrig áztak. Hiába, a Jóisten áldását ki kell élvezni!

Reggelente szobaszemlélet tartottunk, a rendet, ágyazást és a tisztaságot ellenőriztük. A gyakorlott táborozók jól tudják, hogy a paplan-párna párhuzamosságára, a cipők egyenességére, a portörlésre, porcicákra, az úgynevezett „háziállatokra” vagyunk kíváncsiak. A szobában, ahol három fiúcska lakott – kíváncsian vártam,

mit produkálnak – meglepően szép rendet találtunk. Sőt! Mivel a szentségi kápolna mellett laktak, Jézus otthonát is kitakarították, és rendbe tették. Meg is kapták érte a maximális 10 pontot.

Ebéd utáni pihenésre Henrik atya is a szobájába tért, azonban a kápolnából kiszűrődő gyermekhangokra lett figyelmes. Nem nagyon akart hallgatózni, de egy mondat megütötte a fülét: *„Jézusom, reggel felmostunk nálad!”*

Ezeknek a gyerekeknek beköltözött a szívébe Jézus. Barátként, közvetlenül, tegeződve beszélgettek, nem ájtatos szöveggel, amit egy pap, vagy hittan tanár elvárásának gondolhatnának. A mindennapi ténykedésükbe vonták be az Urat. Ha Henrik atya ennyire meghatódott ettől, akkor képzeljük el Jézus örömét!

Harmadnapon a szobaellenőrzéshez azt a pluszfeladatot kapták az egyes házak lakói, hogy egy állókép formájában jelenítsenek meg egy bibliai történetet, amiben a Szentlélek szerepel. Ügyesek voltak, látszott, hogy ismerik az alapvető elbeszéléseket – Angyali üdvözlés, keresztkelés, pünkösd. Mígnem elérkeztünk a legnagyobb lányos házhoz. Rendesen próbára tették tudásunkat! Némi kérdezősködés után kiderült, hogy az

A nagylányok állóképe

Ószövetségben kell gondolkodnunk. Miután bevallották, hogy a főszereplő Ezekiel próféta, hamar rájöttünk, hogy a csontmező látomását formálták meg zseniálisan.

Az esti szentmisében Gréti olvasta az olvasmányt nagyon szépen, kifejezően. Úgy kezdődött: *„Olvasmány Ezekiel próféta könyvéből”*. És szépen, lassan elénekelt a csontmező képe, éppen úgy, ahogy reggel láttuk. Különleges boldogság ült a lányok, és a mi arcunkra is: fantasztikus a Jóisten Szent Lelke! Ilyen kedves humorral összefésülte a lányok gondolatát a liturgiával, hogy a megújulás történetébe keretezze a Szentlélek napját.

Ezek után nem csodálkozunk azon, hogy a gyerekek úgy érkeztek haza a szüleikhez, hogy ez volt életük legjobb tábora. Dicsőség néked, Istenünk!

Mickó

Szeptemberi rövid hírek közösségi életünkből

Iskolakezdés előtti este tartottunk a testvérfogadókkal egy kis összejövetelt, hogy az indulás előtt felkészüljünk a feladatra és mindent megbeszéljünk. Előtte sokat gondolkodtam már azon, hogy milyen egyenruhánk legyen, ami nemtől, időjárástól, kortól függetlenül hordható. A szituációs gyakorlatok előtt feltettem a kérdést, hogy kinek van rögtön ötlete. Mivel senki nem jelentkezett, kértük a Szentlelket, hogy a játék alatt adjon sugallatot. Megható volt látni, hogy valóban működött, mert fél órán belül készen is volt az „egyenruhánk” terve.

Szeretettel várunk mindenkit, aki szívesen csatlakozna bármelyik szentmise előtt/után a testvérfogadáshoz, hogy a templomba érkezőket köszöntse, megszólítsa, majd a mise után beszélgessen velük. És még a Szentlélek által javasolt színes nyakba akasztható névtáblát is kaphat!

Másnap reggel, szeptember 1-jén, csütörtökön már szülőként vettem részt a Don Bosco-Veni Sancten. Az evangélium előtt közösen énekeltük: „Jöjj Szentlélek Úristen!”. Pontosabban én csak az első sort, mert utána a meghatottságtól nem tudtam folytatni. Még mindig nem tudom felfogni, hogy micsoda nagy kegyelem, hogy újra

Albertfalván élhetünk, hogy gyermekeinket bátran adhattuk be a Don Bosco oviba és iskolába is, hiszen ismerjük, tudjuk, hogy jó helyen vannak – szerető pedagógusok között.

Az evangélium Péter meghívása, az első csodálatos halfogás volt. Henrik atya az évkezdésre vonatkoztatta. Ahogy Péter hajójába beült Jézus, nekünk is hívnunk kell Őt a szívünkbe, hogy Vele kezdhesük a munkát. A szeptember 1-je még csak a part közelében lét, ismerkedés, beszokás. De aztán nemsokára eljön a pillanat, amikor nekünk is – Pétert követve hallgatni kell a felszólításra: „Evez a mélyre!”. Bízom benne, hogy szülőként jól fogjuk tudni segíteni ezt a mélyre evezést azáltal, hogy Henrik atya buzdításának is eleget teszünk, vagyis hívjuk, engedjük és küldjük Jézushoz a gyermekeinket.

Az évnyitó után közvetlenül a Baba-mama körrel is megnyitottuk az évet – a rossz idő miatt már bent a közösségi házban. Hat kis első és egy nagycsoportos anyukája találkozott. Megosztottuk egymással az első tanítási nap adta felszabadultság és szorongás érzését is, és az is kiderült, hogy nem voltam egyedül a meghatódással a Veni Sancten.

A következő évadban a Családok X. Világtalálkozójának témáit fogjuk feldolgozni, ehhez vannak videók, nyomtatott anyagok is. Az egyházi és nemzeti ünnepeinkről is fogunk beszélgetni, amikor épp aktuálisak lesznek. Csütörtökönként fél 9-től gyülekezünk, majd 9-kor kezdjük egy rövid imádsággal az alkalmainkat. 10-re befejezzük, hogy át lehessen érni a babás szentségimádásra a templomba. Minden kisgyermekes anyukát várunk szeretettel!

Borbélyné Bató Margit

Az ősöktől a vándorokig

Vajon mi a közös az esernyőben, Szent Istvánban, a bárkában és Szent Bálintban?

Talán még a legaktívabb albertfalviak közül sem tudja mindenki, hogy a fentiek mind egy-egy házaspáros, családos közösség neve. Kicsi gyerek voltam, amikor szüleim csatlakoztak Verbényi István atya első kezdeményezéséhez. Ahogy egyre többen lettek, úgy váltak le az újabb generációk, és így lettek szüleim az ősházaspárosok. Amikor már a legifjabb csoport sem tudott több tagot befogadni, akkor Attila atya mentorálásával alakultak a friss házaspárosokból időről időre újabb csoportok. Egy ilyen kezdeményezés folytatása a Szent Bálint közösség, aminek már 8 éve mi is tagjai vagyunk.

Alakult házaspáros családos tábor után, Henrik atya felhívására házaspáros hittan után is, és talán legfrissebben a Covid hatására az online babás imádság résztvevői váltak közösséggé, ők a Vándorok.

Sokat ad egy ilyen családcsoport – közös élmények, lelki töltődés, hetek napi támogatás mind megtapasztalhatók. Most újra lehetőség van induló csoportokhoz csatlakozni! Aki szeretne részese lenni, jelentkezzen vasárnap a 10-es szentmisék után a testvérfogadóknál és/vagy jöjjön el október 7-én, pénteken a közösségi házba a 20:30-kor kezdődő házaspáros hittanjára, vagy annak a végére, 22:00-ra.

Borbélyné Bató Margit

Rendszeresen az albertfalvi templomba jársz misékre és szívesen megismernél másokat is?

Csatlakozz nyitott közösségeinkhez, szolgálatainkhoz!

A különböző korosztályoknak az alábbi lehetőségeket tudjuk ajánlani.

Ha valamelyik érdekel, a vasárnap 10 órai mise után a templom előtt, a hirdetőpultnál álló testvérfogadóknál tudsz jelentkezni.

Szeretettel várunk!

**ALBERTFALVI
SZENT MIHÁLY
PLEBÁNIA**

Közösségek

Hittanok

Szolgálatok

Kicsiknek

Baba-mama kör
Cserkészet
Ministránsok (fiúk)
Oratórium

Ovis hittan
Elsőáldozási hittan

Gitáros kórus
Énekkar (klasszikus)
Karitászcsoport
Kenyérkenés
Lektorok
Lelkiőrség
Márta kör
Oltárdíszítés
Rózsafüzér társulat
Szent József kör
Takarítás
Testvérfogadás

Nagyoknak

Alfa Junior
Cserkészet
Ministránsok (fiúk)
Oratórium

Bérmálási felkészítés
Középiskolás hittan

Felnőtteknek

ALFA - Forrás
Apaklub
Asszonytorna
Imaestek
Szent Mónika Közösség

Ifi hittan
Felnőtt hittan
Házasság hittan
Katekumen hittan

Szeretetmorzsák

Szolgalat

Bizonyára sokan láttatok már, hogy a vasárnapi családos miséken egy-egy Down-szindrómával élő testvérrel megyünk perselyezni a karzatra. Volt már a hívek közül, aki nem értette ennek okát, vagy egyszerűen furcsa volt számára a helyzet.

A világ betegségnek, fogyatékoságnak tekinti a Down-szindrómát. Templomba járó downos testvéreinket jobban megismerve inkább úgy gondolom, hogy ez nem igazán szindróma, hanem inkább a létezés másfajta dimenziója. Sok mindenben kevesebbet tudnak a magukat egészségesnek gondoló embereknél, így egyszerűnek, esetlennek tűnhetnek. Más dolgokban viszont kiemelkednek az átlagból, sokkal többek nálunk. Ha valakit a szívükbe zárnak, akkor őt feltétel nélkül szeretik, és ezt habozás nélkül ki is mutatják. Belső vágy él bennük minden iránt, ami jó – és ezt is kimutatják. Ha mindenki úgy látná a világot, mint ők, akkor sokkal tisztább, szeretetteljesebb társadalomban élnénk. Nem idealizálni szeretném a helyzetüket, az álságos dolog lenne tőlem. Inkább csak arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy mi csak a hiányt látjuk bennük, a többlet már nem is érdekkel minket.

A szentmiséken rengeteg szolgálatra van lehetőség (ministrálás, felolvasás, perselyezés, testvérfogadó szolgálat),

csakúgy, mint más plébániai tevékenységek során (kenyérkenés, keréskedés, takarítás, hólapátolás, közösségi programok szervezése, stb.). A templomba járó hívek létszámához képest nem tűnik számottevőnek a szolgálatot vállalók köre. Sokakat megijeszt a szolgálattal járó elköteleződés, vagy legalábbis nem érzik azt vonzónak. Mások magukénak érzik a plébániát, szívesen segítenének, de körülményeik nem teszik lehetővé, hogy aktívan bekapcsolódjanak a közösség életébe. Ez utóbbi csoportba tartoznak downos testvéreink. Ösztönösen tudják, hogy ez egy közösség, ahova jó tartozni. A közösségért tenni kell, mert csak akkor működik. Ezért ők is szeretnének segíteni, hozzátenni azt, ami csak kitelik tőlük. Ezért jönnek perselyezni. Ez megy nekik. Egyedül is meg tudnák csinálni, csak azért kísérem őket, hogy váratlan helyzetekben segítsék. Nagyon büszkék rá, hogy ilyen komoly feladatot bíznak rájuk, és azt sikeresen meg is tudják oldani. Mi is büszkék vagyunk rájuk azért, mert ilyen ügyesek, másrészt pedig azért, mert ilyen okosan felismerték azt, amit sokan közülünk még nem: hogy az általuk végzett szolgálattal nem csak a közösség gazdagodik, hanem főleg ők maguk. Szerintem sokat tanulhatunk tőlük.

Bene Lajos

A „vasember”

Kissé formabontó módon különleges képességű vendégemmel nem a munkájáról beszélgettem. Nevezhetnénk hobbinak, de inkább életforma, amit magáénak tud Petrov András. Nem mindennapi teljesítmény, hogy ötven pluszos háromgyermekes családapaként 13 óra 50 perc alatt teljesít valaki 3800 méter úszást, majd 180 km-t leteker kerékpárral, és a végén még egy 42 km-es maratoni távot is végigfut. Igen, mindezt egyszerre, az eXtreMan 2022. hosszútávú triatlon versenyen.

Először talán feleségemet, Katát kellett volna megkérdezned, mert nélküle nem tudnám ezt csinálni – kezdi a beszélgetést András. A sikerek valódi öröme az enyém, a családomat pedig csak „meglegyinti” az öröm szele. Természetesen velem örülnek, de számukra mégsem annyira közvetlen az élmény.

Hogy „kattantál rá” egy ilyen sportos életmódra?

Az egész egy szilveszteri fogadalommal kezdődött. Harminc év kihagyás után, 2014. január 1-jén kezdtem el futni, holott egész életemben utáltam a futást. A katonaságnál is inkább elbújtam, csak ne kelljen a többiekkel az udvaron köröznöm. Némiképp küszködtem akkoriban, és úgy gondoltam, hogy ha valamin változtatok, akkor azt komolyan csinálom. Kisebb-nagyobb hullámvölgyekkel ki is tartott a lelkesedésem. Ebben az is segített, hogy ismerősektől, barátoktól nagyon sok jó tanácsot és rengeteg biztatást kaptam. Amikor először elindultam, csúnya ködös nap volt. Alig másfél kilométert tudtam megtenni, amikor úgy éreztem, hogy kiszakad a tüdőm. Egy nap kihagyás után ismét rászántam magam. Akkor is ugyanazt a fájdalmat éreztem, de legalább a megtett távolság nőtt egy keveset.

Apró lépésekkel így növeltem a napi adagot, miközben elkezdtem edzés-terveket olvasgatni. A rendszeres futás téma lett a templomi közösségben folyó beszélgetésekben is. Ekkor ajánlott be régi káplánunk, Erdős Attila atya egy kis futó csapatba. Páran összeálltunk és nem sokkal később már sikeresen lefutottunk egy maratoni váltót. Az idő múlásával a távok is egyre nőttek, és egyre jobban ráéreztem a futás ízére is. Edzőtársaimmal indultam el először a Kékes Csúsfutáson. Elsőre szörnyűnek hangzott, de némi felkészüléssel gond nélkül teljesíthető volt. A versenyek újabb élményeket adtak, jól esett átérezni azt a fesztivál hangulatot, ami az ilyen eseményeken kialakult. Ilyenkor jöttek drukkolni a családtagok, barátok is. Talán ez ragadta meg Artúr fiamat is, akivel utoljára már együtt futottunk fel a Kékesre.

Ezek szerint sikerült „megfertőzőnöd” a családot is?

A két kisebb gyermekem egy évvel később, mint én szintén belekóstolt a triatlonba, és ki is tartottak évekig. Az iskolai órarend viszont eléggé behatárolja a gimnazisták életét, így kicsit bizonytalan a folytatás. Remélem azért, hogy Artúr lelkesedése kitart még jó ideig.

Hogyan lett a futásból triatlon?

2016-ban adódott egy lehetőség. A kollégánóm férje egy akkor bővülő

triatlon egyesületbe hívott, ha már annyira aktívan sportolok, tartsak vele. Igazából még azt sem tudtam, hogy milyen versenyszámokból áll a triatlon (úszás-kerékpározás-futás). Emlékeimben élt egy régi féltávú verseny, ahol ismeretlenül is nagy elánnal bíztattuk a résztvevőket. Az újjáalakuló ülésen az elnök elmondta, hogy tervei szerint a lelkes kisiskolástól a hobbisportoló nyugdíjasig minden korosztályból szeretne embereket összegyűjteni, hogy kellő módon inspirálhassák egymást. Ez lett a Team Újbuda SE. Elkezdtünk együtt edzeni. Különbőféle edzésterveket dolgoztak ki számunkra, hogy mindhárom versenyszámban megfelelő gyorsasággal és állóképességgel rendelkezünk. Annyi hátránnyal indultam, hogy a gyerekkorban megtanult kutyaúszás fényévnyi távolságra volt a szabályos úszástól. A technikámon kemény munkával sikerült ugyan javítani, de van még mit csiszolni rajta.

Hol szoktatok edzeni? Milyen rendszerességgel edzel?

Buda, és ezen belül is a XI. kerület sportintézményei nagyon sok lehetőséget kínálnak számunkra a Tüskecsarnoktól a Bikás parkon keresztül, egészen a Normafáig. Mindig a megfelelő edzésfajta határozza meg a helyszínt. Rengeteg edzéslehetőség közül tudunk választani.

Én átlagosan heti két reggeli úszóedzésen veszek részt. Futásból heti 3-4 alkalom, ami vállalható. Van még egy-két erősítő és ugyanennyi kerékpáros edzés hetente. Attól függ, hogy ki milyen célt tűzött ki maga elé, annak függvényében választja meg az edzés fajtáit és mennyiségét. Van olyan sporttársam, aki csak futni jár le. Én kis túlzással úgy szoktam fogalmazni, hogy két edzés között eljárrok dolgozni is. :) Ha valaki egy hosszabb távú versenyre készül, akkor neki legalább heti 15 órányi kemény edzésre van szüksége.

Hogy készültél az eXtreMan Nagyatád 2022-re?

Évről-évre csökkenő létszámú csapatokban már többször elindultam váltóban ezen a versenyen, de régóta dédelgetett álmom volt, hogy egyszer egyedül is teljesítsem. Ezzel az elhatározással indultam neki az idei évnek. Időben át kellett gondolnom az indulást, hogy kellő módon fel tudjak készülni. Van egy tekintélyes nevezési díj is, és az sem mindegy, hogy mikor és milyen távra nevezel be. A beszédett nevezési díjak összegéből fedezik annak a hatalmas apparátusnak a költségét, amely a verseny biztonságos megrendezéséhez kell. Igyekeztem időben leadni a nevezésemet a teljes hosszú távra és ehhez igazítottam hozzá autodidakta módon az edzéstervemet is.

Hogy érzed, mennyire voltál sikeres?

Az eredeti célom az volt, hogy 14 órán belül letudjam a versenyt. Teljesítettem a teljes távot, ráadásul a saját magam által meghatározott szint-időn belül. Ez mindenképpen a sikert jelenti számomra. Nem érzem kudarcnak azt sem, hogy a verseny végére fejben elfáradtam, és nem tudtam olyan intenzitással futni, ahogy azt eredetileg elterveztem. Egy ilyen komoly erőpróbánál a profik precíz számítások alapján összeállított étrendekkel, edzéstervvel készülnek és indulnak. Én lelkes amatőrként a saját magam edzője, orvosa, pszichológusa, dietetikusa és menedzsere voltam egy személyben. Ez emeli számomra a teljesítményem értékét.

Hogy viszonyult a családot ehhez az életmódhoz?

Szépen, lassan hozzászoktak. A kicsik betagozódtak, mert ők is jártak edzésre. Feleségem, Kata, pedig átérvezve ezeknek a versenyeknek az örömét, felvállalta, hogy biztosítja nekem ehhez a háttérrel. Én ezért nagyon hálás vagyok neki, mert Kata nélkül ezt nem csinálhatnám. Az, hogy idáig eljutottam, velük együtt annak is köszönhető, hogy soha senki nem kételkedett bennem. Nem akartak lebeszélni, mindig csak lelkesítettek, bátorítottak. Szükségem is van a

további támogatásukra, mert a triatlont nem szeretném abbahagyni. Azt tervezem, hogy jövőre 12 órán belül teljesítem a távot. Ha nem is ilyen intenzitással, de valamilyen szinten életem végéig folytatni akarom.

Úgy hallottam, hogy másokat is fellelkesítettél a közösségben.

Amikor elkezdtem sportolni, nagyon sok biztatást, segítséget, jó tanácsot kaptam. Ezt szeretném tovább is adni. Ebben lehet hatásos eszköz, hogy a plébánia érdeklődő közösségének a keddi és csütörtöki estére egy-egy 40 perces laza kocogást szervezünk. A jövőben reggeli időpontokat is tervezünk. A templom elől indulunk és oda is érkezünk meg. Remélem, hogy egyre többen csatlakoznak majd hozzánk.

Az egyik humoristánk tanúságtételében úgy mondta, hogy hallotta, amikor őt nevén szólította az ÚR. Én mindig is vártam rá, hogy engem is nevémen szólítson. Sokáig nem jöttem rá, de most már tudom, hogy azon a bizonyos szilveszter éjszakán engem is nevémen szólított az ÚR. Így sikerült megváltoztatni az életemet.

Köszönöm szépen Petrov Andrásnak a beszélgetést.

Kiss István

Hogy jobban képet kaphassunk a versenyről, egy összefoglaló megtekinthető róla a YouTube-on az *ExtremeMan Nagyatád 2022* keresőszo beírásával.

Két keréken

Néhány szó a BuBáról

Szeptember közepén egyedül vágtam neki biciklivel az országnak. Nagy várakozás és lelkesedés volt bennem, s úgy éreztem, milyen jó lenne, ha az egyházközség fiataljai is nekilendülnének egy ilyen kerékpártúrának. De miért is? Hogyan? – A hosszú út alatt egy képzelt riport körvonalazódott bennem, melyben én vagyok a kérdező is, s a válaszadó is.

Köszönöm, hogy vállaltad ezt a riportot. Vágjunk is bele: mi ez a BuBa?

Ez a Budapest-Balaton bicikliút rövid neve. Most adták át augusztusban, immár teljes hosszában járható. Ez adja az aktualitását is, hogy ez a riport elkészült. Nekem, aki szeretek biciklizni (bár csak kocabiciklis vagyok), ez remek hír! Ezt ki kellett próbálnom!

Végigkerekkezted?

Igen. Könnyebbég, hogy a BuBa az albertfalviak körében jól ismert kamaraerdei autóparkolótól egy

utcányira indul. Ott a startpont, s egészen Balatonakarattyáig jól jelzett; nem lehet eltévedni. A YouTube-on egyébként „A Budapest - Balaton kerékpárút (BuBa) bemutató & teszt!” címre rákeresve elérhető egy bemutatóvideó, érdemes belenézni.

Szülők, gyerekekkel, nekivághatnak?

Igen is, meg nem is. Igen, mert pl. a biatorbágyi viadukt 14 km a startponttól, amit nyugodt szívvel ajánlhatok kisgyermekeseknek is, mert az út biztonságos és jelzett. Viszont a hosszabb utat csak nagyobbaknak ajánlanám; az etyeki dombvidék

kitűnő a szőlőnek, de a biciklistáknak kihívás.

Nem volt fárasztó az út? Ha nem haragszol, már elmúltál húszéves...

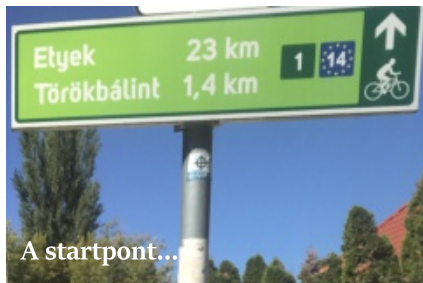
Hazudnék, ha azt mondanám, nem voltak mélypontok. Túlterveztem az első napot. Bevallom, nem voltam edzésben, s kimerültem, mire a foglalt szállásomra értem.

Hogy szeretted meg a biciklizést?

Gyerekkoromban, a Balaton mellett. Később a Piarista Gimnáziumban szervezett kerékpártúrát Jelenits István tanár úr. Az meghatározó volt! Ő egy öreg Csepel biciklin tekert, mi diákok pedig villogtunk a félverseny fémparipákkal. Aztán jött az emelkedő, a tanár úr az élen lassan, de kietartóan tekert felfelé. Mi meg el-elmaradoztunk, sokan leszálltak, s tolták a gépüket. A tetőn István atya bevárt mindenkit, s mosolyogva törörlögette a homlokát, amikor végre utolértük; „Örülök, hogy megérkeztek, Uraim!”

Utólag visszatekintve, milyen tanulságokat tudtál levonni erről a BuBa túráról?

Ha nem teljesítménytúrában gondolkozunk, hanem egyszerűen jól akarjuk érezni magunkat miközben kerékpározzunk, akkor tervezzük meg jól az utunkat! Először csak rövidebb, kisebb kihívásokkal kezdve élvezzük az aktív kikapcsolódást!

A startpont...

...és a cél.

Foglaljunk le szállásokat előre, ha többnapos túrát tervezünk! Ügyeljünk a napra, a hőmérsékletre, különösen kisebb gyerekek esetén! Számomra a nyár vége s az ősz ebből a szempontból a legjobb.

Már ritkán megy 30 fok fölé a hőmérséklet, de még sok a napsütés. S természetesen ügyeljünk a rendszeres táplálkozásra! Ha hétköznap irodában dolgozunk, s hétvégén lelkesen nekiindulunk a BuBának, hamar le fog esni a vércukrunk.

Mi volt a legnagyobb élményed útközben?

Hála Istennek, gyönyörű őszi időt fogtam ki! Nagyon szeretem, amikor biciklivel gurulok, s az arcomat fújja a langyos szél. Olyan szabadságérzetet ad, egyszerűen élvezni az ember az életet. Ilyenkor megsejti az ember, hogy milyen lehetett a Paradicsomban Ádámnak és Évának! Bár bicikli akkor még nem volt.

Mi volt a legnehezebb út közben?

Ez jó kérdés. Indulás előtt többféle kihívást éreztem magamban. Egyáltalán, fogom-e bírni? Hogy fogom kezelni az egyedülletet? Mit csinállok, ha baleset történik? Lesznek-e boltok, bisztrók útközben, ha egy bicikliúthoz kötöm magam? De végül mindez rendben volt. Ami viszont meglepett, hogy legnehezebben a magányt viseltem. Nem útközben, hanem este, a szállásaimon. Talán ebből a szempontból is hasznos volt ez az út; rádőbentett, milyen érték, ha az ember családban, közösségben élhet. Vasárnap a balatonfűzfői templomban vettem részt a szentmisén. Éreztem: a közösség megtart.

Üzensz valamit az Egyházközségi Levél olvasóinak?

Csupán annyit, hogy bátran, kerékpárra fel! Ép testben ép lélek! Ma annyi minden segíti a kerekezőket! Egyre több a kiépített bicikliút, tökörszfalt! A mobiltelefonra letöltött programok nemcsak a szállásfoglalást segítik, nemcsak élő térképpel, útvonaltervezéssel támogatják az utazót, de rögzíthetjük a teljes útvonalat, adatokkal, fotókkal együtt. Mi-re hazaérünk, kész az élménybeszámoló! Persze, ha hosszú útra indulunk vele, gondoskodjunk a telefon töltéséről. Power bank nélkül el se induljunk! S végül egy cikk, innen el lehet indulni a felkészüléskor:

aktivmagyarország.hu/budapest-balaton-kerekparut

Következő út? Tervezed már?

Hogyne! A Balatoni Bringa Körutat feltétlen végig szeretném karikázni. De ezen kívül vonz egy magyarországi zarándoklat gondolata is, kerékpárral természetesen. Nem tőlem jött az ötlet, felkészülés közben találtam: *magyarzarandokut.hu/evnyito-zarandoklat-2021*. A lehetőségek egyre csak gyarapodnak. Milyen szép lenne, ha az albertfalvi fiatalok együtt bicikliznék végig azokat a fontosabb községeket, ahol a Magyar Zarándokút végigvezet – hazai szent helyeket érintve – Esztergomtól Máriagyúd!

Medgyessy Ferenc

A D O M Á N Y G Y Ű J T É S

Az Albertfalvi Szent Mihály Plébánia mellett működő Kalkuttai Szent Teréz karítászcsoporthoz idén is adománygyűjtő napot szervez az Albertfalvi Szent Mihály-templom melletti Szent Mihály Községi Házban.

A gyűjtés időpontja:

2022. október 22-én (szombaton) 15 és 20 óra között

Kérjük a kedves adományozókat, hogy kizárólag ezen a napon hozzák az adományaikat, más napokon nem tudjuk azokat fogadni!

A gyűjtés helye: Szent Mihály Községi Ház

(a Szent Mihály-templom mellett, Budapest, XI. kerület, Bükköny u. 1.)

**Gyűjtünk: jó állapotú gyermek- és felnőtt ruhát,
cipőt, hiánytalan játékokat.**

Kérjük a kedves adományozókat, hogy legyenek figyelemmel arra, hogy kizárólag ezeket az adományokat tudjuk fogadni! Mi is tudjuk, hogy sok egyéb dologra is szükségük lehet a rászorulóknak, de tárolási és szállítási kapacitásaink korlátozottak.

Az adományokat Békés megyébe, Sarkadra szállítjuk, ahol a helyi karítászcsoporthoz fogja szétosztani a környékbeli rászorulóknak között.

Szeretettel várjuk az adományokat!

Kalkuttai Szent Teréz karítászcsoporthoz

A IV. Béla király cserkész-csapat nyári tábora

Idei cserkész táborunknak a szlovák határ melletti Tésa adott otthont. Az előtábori esővel és széllel folytatott küzdelem után megérkeztek a zöld nyakkendőös cserkészek is a helyszínre, akik kitartóan és egymást lelkesen segítve fejezték be a hátramaradt építkezést.

Nagy nevetgélések és beszélgetések közepette mindenki megismerkedett az idei táborunk keretmeséjével, Harry Potter varázsvilágával. A Cserkész Varázs Tusán résztvevők mindenféle téren összemérték erejüket, akár szolgálat-teljesítésről, akár játékról volt szó.

A szombat délutáni szentmise a faluban valószínűleg mindenki számára emlékezetes maradt, az aprócska templommal és híveivel. Cserkészünket próbára téve másnap hatalmas kalandra indultak, ami végül egy kis kikapcsolódással végződött számukra.

Kedd délután megérkeztek a kiscserkészek is a táborba, akik nagyon lelkesen és nem melleleg elég hangosan tartották fenn mindenki vidámságát. Sátorállítás, sportnap, vizes délután, lelki blokk, akadályverseny, népdaltanulás, rengeteg játék és kézműves foglalkozás színesítette a napokat a szokásos programok és zászlószertartások mellett. A Tusa eredményhirdetésére az utolsó együtt töltött estén került sor, valamint a verseny és a tábor zárásaként egy nagyon izgalmas és vidám tábortűzőn vehetett részt az egész csapat.

Szombaton délelőtt megérkeztek a szülők. Beszélgetések, játékok, tábor körbevezetések és a készülő ebéd vidám zajától volt hangos a hatalmas táborhely. Pár óra elteltével mindenki elbúcsúzott családtagjaitól és elköszönt a kiscserkészekről, akik szüleikkel indultak haza.

Az utolsó két napon táborbontás következett misével és játékokkal megtűzdelve.

Reméljük, minden cserkésznek emlékezetes tábor marad az idei.

Doroszlai Bernadett

Hamada Gabriella

cserkészvezetők

Ha szeretnél csatlakozni cserkészcsapatunkhoz, keresd Hamada Gabriella cserkészvezetőt a cserkesz1107@gmail.com e-mail címen!

CSILLAGTÁBOR 2022

A hogy az előző évekből megszokhattuk, úgy a 2022-es év sem múlhatott el Csillagtábor nélkül, mely (az animátorok szervezésében) immár 15. éve várja az általános iskolás fiatalokat egy nyárbúcsúztató játékkal és imádsággal teli hétre.

A tavalyi évhez hasonlóan az idei alkalommal is rekord számú gyermek vett részt a programokon, összesen 106. Ilyen nagyszámú táborozó mellé pedig segítséget is kaptak az animátorok, mivel idén – az egyébként nem kevés animátor mellett – nagyszámú segítő is volt velük. A gyerekek a tavalyi táborhoz hasonlóan idén is háromfelé voltak osztva: kicsikre (10 év alattiak), nagyokra (10 év felettiek) és vándorcillagokra (2009 előtt születettek).

Ehhez igazodva mindegyik gyermek a saját korosztályához legjobban illeszkedő programokon és beszélgetéseken vehetett részt. Emellett érdemes megemlíteni, hogy a korosztályokon belül is csapatokra voltak osztva a gyerekek, akik így egész héten pontokért vettek részt a versenyeken, játékokon, aminek a megkoronázásaként pénteken az eredményhirdetés keretében értékes jutalmakat lehetett szerezni.

Mint mindig, az idei tábornak is volt egy témája, a zene. Ehhez mérten az egész hetet áthatotta a vidám zenélés, továbbá az előadások, a játékok és a gondolatok is mind ehhez kapcsolódtak. A napi előadások alatt a gyerekek Trombitás Frédi hangszerszerelő kalandjait követhették végig, amelynek

tanulságait mindig zenés hasonlatokkal oldottuk fel a napindító gondolatok keretében. A napzáró gondolatokban pedig Don Bosco életével ismerkedhettünk meg mélyebben, és persze azzal is, hogy milyen kapcsolata volt példaképünknek a zenével. Emellett természetesen a gyerekek aktívan is rész tudtak venni a zenélésben, ezzel átlépve a gondolatoktól a tettek mezejére. Ehhez kapcsolódóan mindkét meghívott előadónk izgalmas, interaktív programmal készült. Az első bemutató Sára volt, akinél a gyerekeknek lehetősége volt mindenféle egzotikus hangszereket kipróbálni, mint például a kalimbát, a bongót, vagy éppen az esőbotot. Második előadónk pedig Muzsikusz Gábor volt, aki házi készítésű hangszereivel kápráztatott el minket. Az előadások mellett természetesen nem maradhatott ki a repertoárból a csapatokban való egyedi hangszerépítés, a csapatinduló írás vagy éppen a tábor himnuszának eléneklése.

A hét folyamán több izgalmas helyszínt is bejártunk, ahol rengeteg kaland várt a fiatalokra. Hétfőn és csütörtökön a Don Bosco iskolában voltunk. Kedden a tábor háromfelé vált. A kicsik a Kopaszi-gátra mentek, ahol izgalmas feladatok és játékok várták őket. Eközben a nagyok egy kihívásokkal teli túrán vettek részt Húvösvölgyben, ahol számtalan sport- és játéklehetőség várt rájuk.

A vándorcsoportok pedig egy lézerekos csapatépítőn vettek részt. Szerdán a martonvásári kastély kertjébe látogattunk el, ahol akadályverseny és nagy közös játékok adták a program vázát. Pénteken pedig a keletvárosi Szentháromság templom kertjébe látogattunk el. A programok keretében lehetőség volt akadályversenyeken, egy perc és nyersz állomásokon és különböző ügyességi feladatokon részt venni. Emellett pedig a szabadidőben a gyerekek sportolhattak, kézműveskedhettek, társasjátékozhattak, csocsózhattak, pingpongozhattak, táncolhattak...

Csütörtökön pedig nem maradhatott el a már hagyományossá vált vízes nap sem, ahol rengeteg vízi lufi és vízes ügyességi feladat várt a gyerekeket. Ez idő alatt a vándorcsoportok a Kopaszi-gáton vettek részt egy beszélgetős, játékos napon, amelyet bowlingozás zárt.

Természetesen a játékok és a szórakozás mellett nem szorulhatott háttérbe a tábor lelki része sem. A már említett napi gondolatok mellett volt lehetőség csapatokban mélyebben is átbeszélni az adott nap témáját. Emellett minden nap zenés, énekes imádsággal kezdődött és zárult. A szalézi lelkiség továbbadásában és ápolásában pedig Emmanuel szalézi testvér volt a segítségünkre, aki csütörtökön végig a körünkben volt.

Ezúton is köszönjük neki, hogy jelenlétével megtisztelte a Csillagtábort! Pénteken pedig nem maradhatott el a záró szentmise sem, melyet Zoli atya celebrált. Ennek keretében adtunk hálát az egész hétért, és persze azért is, hogy a baljóslatú előrejelzésekkel szemben nem mosta el az eső az egész hetet.

Végezetül pedig az animátorok szeretnének köszönetet mondani mindenkinek, aki bármilyen úton a segítségükre volt abban, hogy ez a tábor létrejöhessen, akár imádság, akár kétkezi munka, akár pedig adományok útján.

Emellett szeretnénk köszönetet mondani a Plébániának a szervezésben nyújtott támogatásáért, illetve a közösségi ház használatának biztosításáért. Továbbá szeretnénk megköszönni a Don Bosco iskolának, hogy otthont adott a tábornak, illetve szeretnénk minden dolgozónak is megköszönni a tábor folyamán kapott rengeteg segítséget.

Szeretettel invitálunk minden gyermeket a jövő évi Csillagtáborba, valamint összes évközi programunkra is!

Győrik Balázs

albertfalvi szalézi animátor

Emlékek régi fényképek nyomán

Két régi fénykép került a kezembe, melyek az 1958-as úrnapi körmeneten készültek. A rajtuk szereplő ismerős arcokról idézek fel néhány kedves emléket.

Teész Imre atya

A kalocsai egyházmegyes pap 1944-ben rokonlátogatásra jött Albertfalvára, és Budapest ostroma miatt itt is rekedt. Nyilván jól érezte magát itt, mert 1946-tól már a Székesfehérvári Egyházmegyéhez tartozott, és Albertfalvára helyezték hitoktatóként. Amíg az iskolában lehetséges volt a hitoktatás, azt Teész atya végezte. 1950-től nyugdíjasként is Albertfalván szolgált. Többek között a gyerekek és a ministránsok templomi hitoktatásában vett részt, már amennyire ez a Rákosi korszakban lehetséges volt. Jelen sorok íróját például az első szentáldozásra készítette föl 1953-ban. 1955 tavaszán Doroszlai Béla plébános atya lemondott, nyugállományba vonult, és Ormai Gusztáv atya érkezéséig átmeneti megbízással Teész atya intézte a plébánia ügyeit. Az atya rendszeresen vasárnap a 7 órás szentmisét, hétköznap a fél 8 órás szentmisét mondta. 1959 kora nyarának egyik vasárnapi szentmiséjén ministráltam Teész atya szentmiséjén, szokás szerint Balogh Gusztai barátommal együtt, amikor az atya agyérgörcsöt kapott éppen áldoztatás alatt. Először úgy tűnt, hogy csak múló rosszullét volt, de valójában elindított egy lassan kibontakozó leépülési folyamatot. Járt ugyan az atya misézni, de hitoktatást már nem végzett. Egyre jobban romlott a halála, így mind kevesebbet gyónatott.

1965 késő tavaszán tért meg az örökévalóságba.

Balogh Gusztáv

Gusztival osztálytársak és ministráns társak voltunk a nyolcadik végéig. A vasárnap reggeli szentmiséken szolgáltunk rendszeresen. Igen jellegzetes történet részesei voltunk. Az 56-os forradalom után decembertől szinte valamennyi osztálytársam járt iskolai hittanra (Gusztai atyához). 1957 tavaszára konszolidálódott a Kádár rezsim, így a látszat hittanosok elhagyták a hittanórákat. Osztályunkból hárman maradtunk, rajtam kívül Labundy Tivadar (Típsi) és Balogh Gusztai. Büntetésül hármunkat nem vettek be az újonnan megalakuló úttörő csapatba. Az általános iskola befejezése után útjaink különváltak. Gimnáziumi elfoglaltságaim miatt kevésbé vettem részt a helyi ministráns életben, így Gusztival is ritkábban találkoztam. Ez később is így alakult, bár egymásról a legfontosabbakat azért tudtuk. Fő kapcsolatunk Gusztai édesapja, Gusztai bácsi volt, akivel együtt munkálkodtunk az egyházközségi képviselő-testületben. Szomorú különlegesség, hogy Gusztai barátom és Gusztai bácsi egy napon haltak meg szívrohamban.

Kerényi Gábor

Az a tény, hogy Gábort itt a körmeneten látjuk ministrálni (éppen akolitusként) szintén érdekes.

1958-at írunk, és Albertfalván Pali atya (Székelyfi Pál) a káplán. Pali atya hozott egy döntést, hogy ministráns csak az lehet, aki iskolai hittanra jár. Gábornál özvegy édesanyja esetében ez szinte biztos munkahelyvesztéssel járt volna. Gábor befogadását a ministránsok körébe Guszti atya döntötte el. Pali atyának eleinte nem tetszett a döntés, de elfogadta, bár néha berzenkedett ellene. Később jobban megismerte és megszerette Gábort. Bár korábban is ismertük egymást, hiszen szüleink is jó barátságot ápoltak, ekkor kezdett közöttünk kialakulni egy életre szóló igazi barátság. Ez a barátság kihatott egész életünkre, családunkra, gyerekeinkre. Még gyermektelen házaspárként is sok közös programot éltünk meg, és aztán ezt a gyerekekkel is folytattuk.

Gábor már gyerekként is vonzódott a zenéhez, és hegedülni tanult. Később ez lett a hivatása, hiszen az érettségi után a miskolci Bartók Béla Zenei Főiskolán végzett zenetanárként hegedű tanszakon. Közben alapító tagja lett az 1963-ban megalakult szimfonikus zenekarnak, és sokat szerepeltek a Miskolci Nemzeti Színház zenés előadásain is. Megházasodott, feleségül vett egy még nála is tehetségesebb, vagy legalábbis a gyakorlásban szorgalmasabb hegedűs lányt. Esküvőjük az egri székesegyházban volt, mert Gábor nagybátyja akkor éppen a bazilika plébánosa volt.

Mi is Ilikémmel emlékezetes élményekkel gazdagodtunk. Miskolcon vitték színpadra először Magyarországon a „*My fair lady*”-t, és mi az egyik első előadást láttuk, miközben a zenekarban Gáborék is szerepeltek.

Gáborék mindkét fia a zenét választotta, ők is a szimfonikusoknál játszottak hegedűn, folytatták a hagyományt Gáborék nyugdíjazása után is. Néhány éve Gábor súlyos agyvérzést kapott, ami fizikailag nem törte meg, de szellemileg igen, így kapcsolatfelvételt, kommunikációra alkalmatlanná vált. Felesége is súlyos beteg lett. Idén nyáron egy hónap különbséggel mindketten meghaltak.

A többiekéről

A baldachin előtt a két „örökös” turifer látható, Gyalog József és Majancsik József. Gyalog Jóskával és feleségével vasárnaponként ma is találkozunk a szentmisén. Majancsik Jóskával együtt jártunk a piaristákhoz, később rajztanárként működött és művészi szinten festegetett. Testvére, Gyuri már sajnos meghalt, Laci öccse pedig valahol Székesfehérvár környékén él. Az információim a 2010-es évek közepéről származnak. Ledó Gyuriról és Petiről nincs információm, Pálos Öcsi sajnos már régebben meghalt. A Labundy család tagjairól, mivel a két családot több évtizedes barátság köti össze, majd külön mesélek.

Madaras Gábor

Ballagó barangolások a történelmi Magyarországon

Ballagó nyolcadikosként egész évben nagyon vártuk a tanulmányi kirándulásainkat Erdélybe és a Délvidékre. Nemcsak a gyönyörű táj megcsodálása, vagy az előre várható rendkívüli programok miatt, hanem azért is, mert egy ilyen lehetőség ritkán adódik, és mert azt is tudtuk, hogy ez egy életre szóló emlék lesz, ami összeköti az osztályunkat, és amiről akár még 30 év múlva is jókat fogunk tudni beszélgetni. Megismerhettük közelebbről a volt magyar területek ékességeit, a Trianon utáni időszak boldogabb és szomorúbb történéseit és a mai napig ott élő magyar embereket.

Erdély öt napban

Korán reggel indultunk. Miután elhagytuk hazánk területét, Aradon megkoszorúztuk a szabadság-szobrot. Marosillyén a felforrósodott nyári hangulatban felüdülést okozott mindenkinek Zoli atya kitűnő ötlete, miszerint az, ha be van zárva valami, az nem jelenti azt, hogy nem lehet bemenni oda. Miután átmásztunk a falon, és kommandó bukfenccben legurultunk a domboldalon fekvő csalánoson, végre megtekinthettük

Bethlen Gábor szülőházát. Egy rövid séta után meglátogattuk Vajdahunyad várát is. Fárasztó, ámbar élmenydús nap után késő este megérkeztünk szálláshelyünkre, ahol rendkívül finom vacsora várt ránk. Másnap ismét izgalmas programokkal vártak minket a tanárok és az idegenvezetőnk.

Megtekinthettük Gyulafehérvár nevezetességeit, köztük az érseki székesegyházat. Ez az épület őrzi máig a Hunyadiak síremlékét.

Ellátogattunk egy helyi katolikus iskolába is, ahol kedvesen fogadtak minket a gyerekek és a tanárok egyaránt. A kulturális helyszíneken és emlékműveken kívül csodaszép helyeken is jártunk. Tordán részt vettünk egy sóbánya-körúton, amiről csak annyit mondhatok, hogy lenyűgözte a társaságot. A szépen kivilágított több száz méter mély üreg (amit megmászni nem kis teljesítmény) nem mindennapi látványt nyújtott. Még a kicsit félősebb, tériszonytól szenvedők is élvezték.

A barlang mélyén több játékra is volt lehetőségünk felülni, például óriáske rékre, vagy akár csónakázhattunk volna a barlangi tavon.

Az utunkat folytattuk a Tordai-hasadék irányába, ami szintén nagy hatással volt ránk. Harmadik nap újabb csodákat fedezhettünk fel: a Békászorost és a Gyilkos-tavat, ahol gyönyörű háttér ösztökelte tanárainkat egy csoportképre. A csúszós hegyoldalon túráztunk, ahonnan nem akármilyen rálátásunk volt a mellettünk

folydogáló patakra és a körülötte lévő növényvilágra. A tavon való csónakázás után jóízűen fogyasztottuk el kürtöskalácsainkat. És végül, de nem utolsó sorban felmáshztunk a csíksomlyói szabadtéri mise helyszínére. Meredek volt, az egyszer biztos. Megfáradtan vettünk részt a Zoli atya által megtartott misén, és miután újra erőre kaptunk, a bevállalások tovább túrázhattak, majd egy meredek útvonalon térhettek vissza a buszhoz. Szerencsére senki sem sérült meg komolyabban.

A hét egyik fő pontja az volt, mikor fiú osztálytársaink megmutathatták tudásukat egy helyi csapattal szembeni foci mérkőzésen. Kitűnően játszottak, és természetesen megnyerték az összecsapást. Szép volt fiúk!

Utolsó esténk nagyon vidáman telt el, csak úgy, mint a többi.

Mielőtt visszatértünk volna a szállásra, a város szívében körülnéztünk, vacsoráztunk, vásároltunk. Mivel ez volt a tábor vége, olyan szigorú takarodó sem volt megszabva. Magunkhoz híven kihasználtuk a lehetőséget, és ébren töltöttük az éjszakát. Vidám hangulattal, jókedvű beszélgetésekkel töltöttük meg a kollégium szobáit.

Rengeteg élménnyel gazdagodtunk. Az ott élő magyar emberek páratlan kedvességgel fogadtak minket, és láttak el finomabbnál finomabb ételekkel. Zoli atya énekeivel az útjainkat színesítette, Judit néni, Tünde néni, Ági néni és (Márkus) Ákos bácsi fokozta a jókedvet.

Remek érzés volt látni a lenyűgöző tájakat és a történelmi emlékhelyeket, amikről már oly sokat hallhattunk történelem, vagy akár földrajz órákon.

Három nap Délvidéken

Hasonlóképpen jól éreztük magunkat a három napos kirándulásunkon, Délvidéken is. Igazából ez még hetedikben lett volna esedékes („Határtalanul” megnyert pályázat), de a Covid miatt erre a nyárra halasztódott.

Az első napunkat élménydúsan töltöttük. Voltunk Zombor városában, majd meglátogattuk a doroszlói gyógyító kutat, ahol volt lehetőségünk megmosni a sérült, fájó testrészeinket. Estefelé megérkeztünk a szálláshelyünkre, Tóthfalura, ahol egyből barátságos környezetet nyújtott mind a fiúk, mind a lányok házára. A szállásunk mellé társult egy jó nagy focipálya, ahol megint csak szórakozással töltöttük az estéinket. Zenehallgatás, tánc, focimeccs, minden volt, amivel csak jól tudtuk érezni magunkat.

Vendéglátónk megmutatta nekünk Tóthfalu kicsinyített mását, ezáltal jobban megismertük a falu múltját, kultúráját. Családja előadással is kedveskedett nekünk egyik este.

Számomra a legemlékezetesebb programunk a szabadkai városháza dísztermének meglátogatása volt. Megcsodálhattuk a gyönyörűen dekorált falakat és a rajtuk lévő szimbólumokat is. Magunk is kipróbálhattuk, hogy milyen ott ülni a képviselők helyén. Az ország történelmi kultúrájával tovább ismerkedtünk Zentán is. Szép kilátókban, múzeumokban jártunk. Fájó búcsút vettünk évfolyamtársainktól, egy-ketten rosszabbul viselték, de mindenkinek nehéz volt utoljára látni így együtt egymást. Mindkét tábor emlékezetessé sikeredett. Hála Istennek!

Farkas Flóra
volt Bosco-s diák

Albert Herceg Díj

Az Albertfalvi Keresztény Társas Kör választmánya úgy döntött, hogy Szakácsné Ujházy Mária több évtizedes munkájával méltóvá vált az Albert Herceg Díj elnyerésére, ezért azt 2022-ben neki ítélte oda. Laudációját az alábbiakban adjuk közre.

Szakácsné Ujházy Mária, vagy ahogy legtöbbször ismerik, „Mickó” (néni) nem egyszerű pedagógusként veszi ki részét Albertfalva életéből. A kezdetektől tagja és lelki motorja volt az Albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskola tantestületének.

- Mindig lelkiismeretesen, töretlen aktivitással, állhatatosan dolgozott az iskolába és az osztályába járó gyerekek lelki fejlődéséért, hitbéli erősödéséért. Don Bosco pedagógiáját követve csendes, szelíden szólt a gyerekekhez;

köztük töltötte a napot, figyelt rezdüléseikre, s reagált ezekre. Változatos munkaformákat és módszereket alkalmazott, de mindezeket át azt érezte, hogy számára is a Jóisten a legfontosabb!

- Iskolai szinten megtervezte, szervezte az adventi és a nagyböjti időszak programjait. Vendégeket hívott lelki napokra, feladatokat készített a gyerekek számára korosztályaiknak megfelelően.
- Szívén viselte az elsőáldozók felkészítését. A legelső lépésektől a legkisebb részletekig mindenre gondolt, mindenben segített.
- Stabil, állandó kapocsként segítette az összeköttetést a plébánia, valamint az iskola és a tantestület között. A mindenkori plébánosaink egy megbízható világi segítő kaptak személyében, aki nem csak ötleteivel, hanem tetteivel is segítette munkájukat.
- Éveken keresztül volt a plébániai képviselő-testület oszlopos tagja. Mindig kereste a feladatot, ami-

vel hasznára lehetne a közösségnek. Ha kellett családos- vagy gyerek hittantábort szervezett, ezeken jól ötvözte a játékos programokat és a vallásgyakorlatokat, hogy ezzel felejthetetlen élményeket kapjanak a résztvevők.

- Nem szabad megfélekedezni azokról a családi napokról, főző versenyekről, farsangi mulatságokról, vagy éppen erdélyi zárándokutakról sem, amelyek megszervezése részben, vagy egészben az ő nevéhez fűződnek.
- A vasárnap délelőtti családos miséken rendszeresen áldoztatóként, hétköznapiakon pedig lektorként vett részt, jó példát mutatva ezzel is diákjainak. Élményeit, gondolatait szívesen osztotta meg írásaiban az Egyházközségi Levélben szerkesztőként.

Nyugdíjba vonulásával aktivitása töretlen maradt. Életében csak annyi változott, hogy a hangsúly áttolódott az iskolai életéről a plébániai közösség irányába. Változatlanul ott van mindenhol, ahol segítségre van szüksége kicsiknek, nagyoknak. Fiatalos lendülettel dolgozik tovább mindannyiunk örömeire. Isten áldja és segítse őt mindezt még nagyon sokáig!

Budapest, 2022. szeptember 29.

Kiss István
az AKTK elnöke

Könyvajánló gyerekeknek

Kállai-Nagy Krisztina figuráit bizonyára sokan ismeritek. Különösen azok, aki forgatják és használják a *Kerekítő könyveket* és a *Mesélő Bibliát*.

Most Krisztina olyan könyveit szeretnénk bemutatni nektek, melyek által szívet melengető, békét sugárzó grafikáin keresztül ismerkedhetnek meg a gyerekek Jézus kortársaival, az apostolokkal és a szentekkel. A bibliai eseményeket Bethlenfalvy Gábor szerzőtársa formálta mesékké, aki szakmája szerint újságíró, de szívesen vállalkozott a történetek megírására.

A szentek történeteit bemutató mesekönyvsorozat eddig megjelent részei:

1. Szent életű magyarok a viharos XX. században
2. A keresztény Európa szentjei
3. Jézus barátai

A gyerekeknek szánt könyvek megalkotásában a nagy kihívás az, hogy hogyan lehet ilyen témával megszólítani a mostani fiatalokat, akik a digitális világ által okozott vizuális sokkban élnek és legkevésbé sem több ezer éve élt szentek érdeklik őket. Sokkal inkább mai hírességek életére kíváncsiak. Kriszta elárulta a

Kép: Magyar Kurír

titkot. A szentek vagy akár Jézus megjelenítésével foglalkozni számára azért nagyon különleges feladat, mert egyszerre kell megjelenítenie a hagyományos ábrázolásmódot és saját vizuális világát. Mivel többnyire a szenteknek akár évezredes ábrázolási szokásai és jellegzetes attribútumai is vannak, így a karakterek megalkotásában nála ezek hangsúlyos szerepet játszanak. Ugyanakkor nem nyúlhat kizárólag a régies ábrázolásmódokhoz.

Fontos szempontja az is, hogy a mai gyerekek figyelmét meg tudja nyerni. Munkáiban megpróbálja a kettő közötti keskeny ösvényt megtalálni. Ezért arra törekszik, hogy bár a legtöbb szent élete drasztikus fordulatot vett (vértanúk, mártírok), azokat a személyiségjegyeket domborítja ki, amelyek megerősítést vagy éppen példát tudnak adni mások számára.

Kovács-Rokolya Boglárka

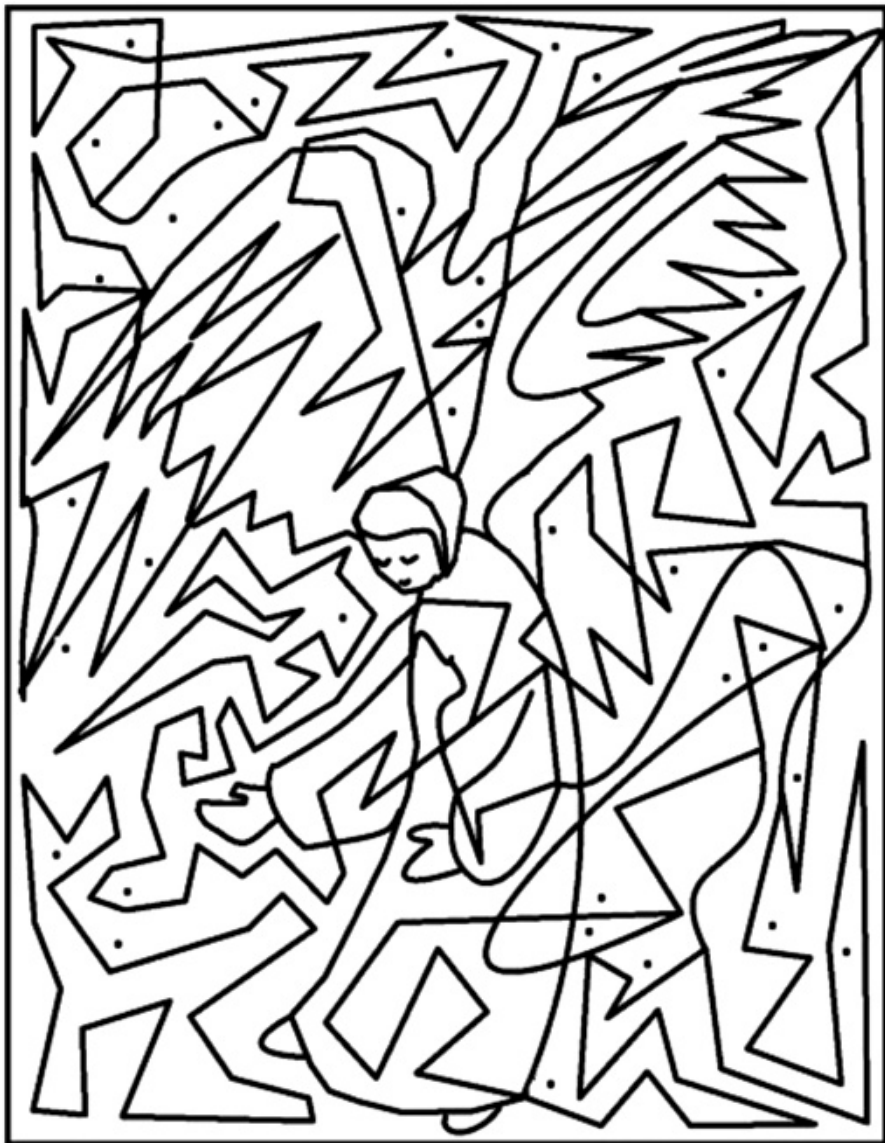
(Forrás: Antal-Ferencz Ildikó, újságíró, blogger <http://igyiroken.hu/kallai-nagy-kriszta/>)

Kép: Magyar Kurír

SZENT MIHÁLY-NAPI SZÍNEZŐ

SZÍNEZD KI A DÖTTYEL JELÖLT MEZŐKET!

SZENT MIHÁLY-NAPI SZÓKERESŐ

KERESD A SZAVAKAT!

Az alábbi táblázatban elrejtettünk 13 szót, melyek Szent Mihály ünnepéhez kötődnek. Keresd meg őket! Segítségképpen megadjuk a szavakat:

ARKANGYAL, BÁL, JÓSLÁS, KARD, KISFARSANG,
LAKODALOM, MÉRLEG, MIHÁLY, PÁNCÉL, PÁSZTOR,
PRÓBATÉTEL, SÁRKÁNY, VÁSÁR

A	V	R	X	L	É	T	Z	U	P	Á	N	P	C	R
K	K	I	S	F	A	R	S	A	N	G	E	Á	Ő	M
G	U	R	N	Á	L	I	Z	A	T	U	B	S	É	I
A	Z	L	A	K	O	D	A	L	O	M	Ó	C	Ú	H
A	Q	B	M	L	O	C	E	S	Y	V	T	É	J	Á
R	É	K	E	D	N	Y	Á	T	A	Z	Ő	L	R	L
K	F	O	K	S	Á	R	K	Á	N	Y	R	O	T	Y
A	E	M	G	V	T	H	É	L	N	A	V	I	S	Z
N	R	É	A	S	R	I	P	Á	S	Z	T	O	R	S
G	K	R	C	M	I	K	W	F	E	R	E	K	T	I
Y	É	L	T	P	R	Ó	B	A	T	É	T	E	L	H
A	J	E	J	L	K	L	S	Y	Z	Á	R	H	S	A
L	N	G	K	B	Á	L	Ú	B	K	A	R	D	F	J
H	Ű	G	É	T	A	I	N	É	K	R	E	L	P	U
Ü	L	O	J	Ó	S	L	Á	S	D	V	Á	S	Á	R

Plébániánk programjai

Szentmisék

hétfő	7.00
kedd	7.00
szerda	18.00
csütörtök	18.00
péntek	7.00
szombat	18.00
vasárnap	7.30; 10.00; 18.00

Szentségimádás

hétfőtől - csütörtökig 7.30 - 18.00
péntek: 7.30 - 20.00
minden hónap első vasárnap 17.00 - 18.00

Gyóntatás

hétfő 7.30-tól
péntek 7.30-tól és 16.30 - 17.30

Ovis hittan

szerdánként 17.00 - 17.30 a felső hittanteremben

Elsőáldozásra készülők hittanja

csütörtökönként 16.30 - 17.30 a közösségi házban

Bérmálkozásra készülők hittanja (14 éves kortól)

minden hónap 2. és 4. péntekén 16.30 - 18.00 a közösségi házban

Középiskolások hittanja

szerdánként 19.00 - 21.00 a közösségi házban

Felnőtt ifi hittan (25 év felett)

keddenként 19:00 - 20:30 a közösségi házban

Felnőtt hittan

minden hónap 2. és 4. hétfőjén 19.00-tól a közösségi házban

Házaspárok hittanja

minden hónap 1. péntekén 20.30 - 22.00 a közösségi házban

Katekumenek hittanja

minden hónap 1. és 3. csütörtökén 19.00 - 20.30 a közösségi házban

Ministráns foglalkozás

minden páratlan hét szombatján 10.00 - 11.30 a közösségi házban, és/vagy a templomban

Oratórium (játékos foglalkozás általános iskolásoknak)

minden páros hét szombatján 9.30 - 12.00

Alfa forrás (beszélgető est személyes találkozásra vágyóknak)

havonta egy kedd 18.00 - 20.00 a közösségi házban

Apaklub (szentségi életet élő férjeknek, apáknak)

minden páratlan hét keddjén 20.00 - 22.00 a közösségi házban

Baba-mama kör

csütörtökönként 8.30 - 10.00 a közösségi házban

Baba-mama lelki óra

csütörtökönként 10.00 - 11.00 a templomban

Családos szentségimádás

minden hónap 2. péntekén 18.00 - 19.00 a templomban

Karizmatikus közösség nyitott összejövedele imaszolgálat
minden hónap 3. csütörtökén 19.30-tól a közösségi házban

Karizmatikus közösség szentségimádása
minden hónap első péntekén 19.00 - 20.00 a templomban

Szent Mónika Község találkozója
minden hónap első hétfőjén 18.30 - 20.00 a közösségi házban

Közösségek szentmiséje
minden hónap első csütörtökén 18.00-tól a templomban, utána agapé,
beszélgetés a közösségi házban

Gitáros kórus
plébániánk honlapján a *Hirdetések/Esemény naptár* menüpontban
meghirdetett vasárnapokon 8.30-tól próba a közösségi házban, utána éneklés
a 10.00 órai szentmisén

Klasszikus kórus próbák
szerdánként 19.00 - 21.00 a közösségi házban

Asszonytorna (tartásjavító, kondicionáló, zsírégető mélyizomtorna)
szerdánként 19.30 - 20.30 a közösségi házban

Karitás élelmiszerosztás
péntekenként 7.40 - 8.00 a templomkertben

Adventi lelki nap
2022. december 10. 15.00-tól

Az időpontok tájékoztató jellegűek, változás lehetséges. Kérjük, hogy figyeljétek
a szentmisék végén a hirdetéseket, melyek felkerülnek plébániánk honlapjára
is: www.albertfalviplvania.hu

Ismered a templomot?

Itt van az ősz, a szüret ideje. Megtaláljátok ezt a három szőlőfürtöt a templomban?

A megoldásokat következő lapzártánkig, **2022. november 27-ig** várjuk az albertfalvi.templom@gmail.com e-mail címre.

Borbélyné Bató Margit

*Mária, Béke és
Kiengesztelődés
Királynője,
könyörögj értünk
és az egész világért!*

